

[Duetoft]

Jamen det er jo ikke lige det, der lægger op til at have samme job, som man havde, da man var færdig. Det betyder, at man skal ud at søge enten et nyt job i samme virksomhed eller et job i en anden virksomhed; ellers er der jo ingen idé i det hele.

Jeg er ikke helt sikker på, at en række erhvervsledere – og jeg kan godt forstå dem – vil synes, det er vældig morsomt, hvis deres medarbejdere skal det. Og det hænger ikke sammen med det, hr. Povl Brøndsted sagde om, at der er uvilje, at det er onde mennesker og sådan noget. Jeg tror nemlig også som hr. Povl Brøndsted, at erhvervslivet har et meget positivt forhold til sine medarbejdere, men forslaget gennemførelse giver da nogle praktiske problemer. Hvis f.eks. en medarbejder skal være væk en stor del af af tiden, hvem skal så erstatte vedkommende? Så skal der nye folk ind, der ikke kender virksomheden, og så vi har alle de dér problemer. Det kunne måske medføre, at nogle virksomhedsledere ikke ville være med til det.

Derfor er jeg lige ved at sige, at regeringen i øjeblikket i virkeligheden sætter sig mellem to stole. Hvis man endelig ville dette her, så skulle man tage skridtet fuldt ud og også gennemføre orloven; ellers skulle man nok holde fingrene væk, for jeg tror i virkeligheden, man skaber flere problemer med det, end godt er.

Men måske vil regeringen også det – det er vi ikke vildt betaget af – men det kan godt være, regeringen vil det, for jeg har set, at der i bemærkningerne til lovforslaget står, at ordningen »begyndende er frivillig«, og deri ligger vel ikke alene det, at arbejdsmarkedets parter på et tidspunkt skal forhandle sig frem til det; i den bemærkning ligger der da også, så vidt jeg kan se, dette, at hvis ikke arbejdsmarkedets parter selv kan finde ud af det, gør regeringen det nok selv på et tidspunkt.

Jeg så gerne, at arbejdsmarkedets parter om nogle år fandt frem til, at man skulle have ret til orlov; jeg synes, det ville være rigtigt, om de gjorde det. Derfor skal vi også nok se positivt på forslaget i udvalget, men jeg vil gerne spørge ministeren, om man ikke inderst inde er en lille smule bange for, at man giver anledning til en kamp internt i en række virksomheder, som bare vil ødelægge det gode forhold, der i dag er mellem arbejdsgivere og arbejdstagere.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, det var et glimrende indlæg, hr. Duetoft lige havde. Når jeg har bedt om ordet, er det, fordi hr. Duetoft peger på de praktiske problemer, som måske også kan opstå. Men har hr. Duetoft aldrig undret sig over – det har jeg nemlig – at det på en eller anden måde er nemmere at vikariere for virksomhedsledere og andre på lederplan, når de skal af sted, end for de mennesker, der er på gulvet og sidder med rutinemæssige opgaver? Er det ikke besynderligt, at disse sidste faktiske ikke kan erstattes, mens de, der har ansvar og kompetence og høj løn og indflydelse på planlægningsprocessen i virksomheden, kan gå på det ene kursus efter det andet, og at de praktiske problemer godt kan løses, når det gælder dem? Jeg har aldrig rigtig kunnet finde en forklaring, men jeg kan høre på hr. Duetoft, der er et indsigtfuldt menneske, at han har en forklaring på det.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Nu har fru Jytte Andersen et lille smil på læben, og derfor skal jeg starte med at drille lidt og sige, at jeg er glad for i dag at blive kaldt et indsigtfuldt menneske. Sidst vi diskuterede, var jeg nemlig så tåbelig, at man ikke kunne lave noget forlig med mig; det går åbenbart fremad her i foretagendet.

Nej, mig undrer det egentlig ikke, for i de virksomheder, jeg har haft kendskab til, er det rigtigt, at ledelsen kan arbejde på skæve tidspunkter. Man kan godt uden for uddannelses-tidspunktet udføre nogle af de funktioner, som man ellers skulle; der er meget mere fleksibilitet dér, mens, som fru Jytte Andersen selv siger, det rutinemæssige arbejde er bundet i team, er bundet i samarbejde med andre og derfor skal ligge på et specielt tidspunkt. Egentlig undrer det mig ikke så meget, at jo højere man kommer i hierarkiet, jo mere fleksibel er man.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg skal med det samme sige, at vi fra Kristeligt Folkeparti kan støtte det foreliggende forslag. Vi synes, det er et måske lidt forsigtigt, men godt skridt i den rigtige retning, for vi kan tilslutte os den realisme, der er kommet til udtryk her, den realisme, som siger, at vi på nuvæ-